

אחר במזון ממש, ובאותה שמחה של המזון של מצוה של שבת, ובכל נמצא כלול - ממעלה ומטה. וסוד זה - כי ממך הכל ומידך נתנו לך. ודאי מהנאותה הזו, ובאותה שמחה של מזון של מצות השבת, כמו שבארוה.

מי שמברך את הקדוש ברוך הוא מתוך שבע, צריך לכוון לבו ולשים רצונו בשמחה, ולא ימצא עצוב, אלא שיברך בשמחה בסוד זה ולשים רצונו שהרי הוא נותן עכשו לאחר בשמחה, בעין טובה. וכמו שהיא מברך בשמחה ובעין טובה, כך נותנים לו בשמחה ובעין טובה. ומשום כך לא ימצא עצוב כלל, אלא בשמחה ובדברי תורה, וישים לבו ורצונו לתת ברכה זו בסוד שצריך.

סוד פאן, ארבע מרכבות שולטות בארבעה צדדים ומחנות, נזונו מאותה ברפת השבע, ובאותם דברים של ברוך אתה, נהנה ומתרבה ומתעטר בו. ומי שמברך, צריך רצון בשמחה ובעין טובה, ועל כן כתוב (משלי

כב) טוב עין הוא יברך.

וכאן רד לסוף הפסוק, שכתוב כי נתן מלחמו לדל. שאם לא תאמר כך - הפסוק הזה אין ראשו סופו ואין סופו ראשו. אלא טוב עין, כמו שבארנו, הוא יברך ודאי, בעין טובה ובשמחה. ואינו לחנם לברך בשמחה, שהרי מאותה ברכה ומאותה שמחה נתן מלחמו לדל, מקום שצריך להזון מפל הצדדים. מקום שאין לו מעצמו כלום. מקום שנהנה מפל הצדדים ונכלל מפל הצדדים. הדברים הללו לא נמסרו אלא לחכמים שיוצעים סודות עליונים ודרכי התורה.

לא אתמסרו אלא לחכמין דיבעין רזין עלאין ואורחין דאורייתא.

מנייהו. בשבת איהו רזא אחרא, במזונא ממש, ובההוא חדוה דמזונא דמצוה דשבת, ובכלא אשתכח פלילא מעילא ותפא. ורזא דא (דברי הימים א כט) כי ממך הכל ומידך נתנו לך. ודאי בהנאותיה דא, ובההוא חדוה דמזונא דמצוה דשבת, כמה דאוקמוה.

מאן דמברך לקודשא בריך הוא מגו שבועא, בעי לכוונא לביה, ולשוואה רעותיה בחדוה, ולא ישתפח עציב, אלא דיברך בחדוה ברזא דא, ולשווי רעותיה דהא איהו יהיב השתא לאחרא בחדוה, בעינא טבא, וכמה דאיהו מברך בחדוה ובעינא טבא. הכי יהבין ליה בחדוה ובעינא טבא. ובגין כך לא ישתפח עציב כלל, אלא בחדוה, ובמלין דאורייתא, וישוי לביה ורעותיה למיהב ברכה דא, ברזא דאצטריך.

רזא הקא, ארבע רתיכין שליטין, בד' סטרין ומשיריין, אתזנו מההיא ברכתא דשבועא, ובאינון מלין דברוך אתה, אתהני ואתרבי ואתעטר ביה. ומאן דמברך אצטריך רעותא בחדוה, ובעינא טבא, ועל דא כתיב, טוב עין הוא יברך.

והכא שפיל לסיפיה דקרא, דכתיב פי נתן מלחמו לדל. דאי לא תימא הכי, האי קרא לאו רישיה סיפיה, ולאו סיפיה רישיה. אלא טוב (דף רי"ח ע"ב) עין, כמה דאוקימנא, הוא יברך ודאי, בעינא טבא בחדוה. ולא איהו למגנא לברכא בחדוה, דהא מההיא ברכתא, ומההוא חידו נתן מלחמו לדל, אתר דאצטריך לאתזנא מפל סטרין. אתר דלית ליה מגרמיה כלום. אתר דאתהני מפל סטרין ואתפליל מפל סטרין. מלין אלין

בא וראה, בעז הנה טוב עין, ועזות מצח מעולם לא היתה בו. מה פתוב? (רות ג) ויבא לשכב בקצה הערמה. סוד הפתוב - (שיר ח) בטנף ערמת חטים. מכאן למדנו, שכל מי שמברך ברבת המזון פראוי בשמחה וברצון הלב, כשמשתלק מן העולם הנה מתקן לו מקום בתוך סודות עליונים בהיכלות קדושים. אשרי האיש ששומר את מצוות אדונו ויודע את סודן, שאין לה מצנה ומצנה בתורה שאין תלויים בה סודות עליונים ואורות וזוים עליונים, ובני אדם לא יודעים ולא משגיחים בכבוד רבונם. אשרי חלקם של הצדיקים, אותם שמשתדלים בתורה. אשריהם בעולם הנה ובעולם הבא.

בא וראה שהרי אמרו, שכל אותם עזי המצח שאין להם בושה, אין להם חלק בעולם הנה ובעולם הבא. כל עזי המצח שהיו בישראל, כשהיו מסתכלים באותו הציץ, היו משברים את לבם ומסתכלים במעשיהם, משום שציץ הנה עומד על אות, וכל מי שמסתכל בו הנה מתבייש במעשיו. ולכן הציץ מכפר על אותם עזי פנים, עזי מצח.

אותיות של הסוד של השם הקדוש שהיו חקוקות על הציץ, היו מאירות וכולטות ונוצצות. כל מי שהיה מסתכל באותה התנוצצות של האותיות, נופלות פניו מאימה והיה נשבר לבו, ואז הציץ מכפר עליהם. כמו זה, כיון שהוא גורם לשבר לבו ולהפנע מלפני רבוננו.

כמו כן הקטרת, כל מי שהריח באותו עשן, כשעלה אותו עמוד מאותו מעלה עשן, הנה מברך את

תא חזי, בעז טב עינא הוה ותוקפא דמצחא לא הוה ביה לעלמא. מה כתיב, (רות ג)

ויבא לשכב בקצה הערמה, רזא דכתיב, (שיר השירים ז) בטנף ערמת חטים. מהכא אוליפנא, כל מאן דמברך ברבת מזונא כדקא יאות, בחדוה ברעותא דלבא, פד סליק מהאי עלמא, אתר אתתקנא ליה, גו רזין עלאין בהיכלין קדישין. זפאה איהו בר נש דנטיר פקודי דמאריה, ונדע רזא דילהון, דלית לה פקודא ופקודא באורייתא, דלא תליין ביה רזין עלאין, ונהורין וזיוין עלאין, ובני נשא לא ידעי, ולא משגיחין ביקרא דמאריהון. זפאה חולקיהון דצדיקייא, אינון דמשתדלי באורייתא זפאין אינון בעלמא דין ובעלמא דאתי.

תא חזי דהא אמרו, דכל אינון תקיפי מצחא, דלית להו כסופא, לית להון חולקא בעלמא דין ובעלמא דאתי. כל אינון תקיפי מצחא דהו בהו בישראל, פד הו מסתפלן בהווא ציץ, הו מתברן לפייהו, ומסתפלן בעובדייהו. בגין דציץ על את הוה קאים, וכל מאן דמסתפל ביה, הוה מכסיף בעובדוי. ועל דא ציץ מכפרא על אינון תקיפי אנפין, תקיפי מצחא.

אתוון דרזא דשמא קדישא דהו גליפין על ציצא, הו נהרין ובלטין ונצצין. כל מאן דהוה מסתפל בהווא נציצו דאתוון, אנפוי נפלין מאימתא, והוה אתבר לפיה, וכדין ציצא מכפרא עלייהו. פגוונא דא פיון דאיהו גרים לתברא לפיה, ולא תפנעא מקמי מאריה.

בגוונא דא קטרת, כל מאן דארח בהווא

תננא, פד סליק ההוא עמודא מההוא מעלה עשן, הוה מברך